

ნ. ს. ბ. ფინანსისტები

№ 11 (1357) ივლისი 1971

სიანთა

ბათუმის 48-ე წელი ფასი 20 კაპ.

— რატომ აცდენთ, ბიჭო, ახელო მიხედოს? და-
გვითმეთ ჩვენ, პიტრსა და პამიდოს მაინც მოვი-
ყვანო!

3.71

— ეს გიძია რატომ ასხამს მწვანის წყალს?
— ცმცხლი უკიდია, შვილო და იმიტომ!

თქვენი მორჩილი მონა —
მე — ოპონენტი თომა,
გავეცან მაშოს შრომას.

ამ სტრიქონების სროვას
თქმა აღარ უნდა, რომა
ჩვენ ვერ ვუწოდებთ შრომას.

მაგრამ ისიც ხომ ვიცით,
რომ, ბევრჯერ, ცუდად ჯდომას
სჯობია ცუდად შრომა.

ამა ანდაზის ძალით
დღეს ჩვენ საჭიროდ ვცანით,
რომ დავუჭიროთ მხარი.

აქ მაშოს დედამ — ვარამ
ამოიხრა ღრმად და
ცრემლები გადმოღვარა:

„მაშ, ქალი მქვიან მეცა?
თუ ასე ადვილია,
მე რაღა ჭირი მეცა?“

ლალი მარტაშვილი

საკონკურსო მასალებიდან

გაუმარჯოს ადამიანობას!

ერთხელ პენსიაზე გასული ყოფილი მმართველი შეხვდა პენსიაზე მყოფ თავის ყოფილ თანამშრომელს. ვინაიდან ორივეს საკმაო თავისუფალი დრო ჰქონდათ, ხოლო თანამდებობრივი ბარიერები არ უზღუდავდნენ ურთიერთშორის ყოველგვარ პირობითობას მოკლებული კონტაქტების დამყარებას, გულთბილი მოკითხვის შემდეგ, ერთსულოვნად გადაწყვიტეს, ეს „ისტორიული“ შეხვედრა მახლობელ სასაუზმეში აღენიშნათ.

მოგესხენებათ, ქართველ კაცს, ისიც პენსიონერს, თუ ხელში ღვინით სავსე ჭიქა უკავია და კუჭის კატარი ან გულის მანკი არ აწუხებს, სალაპარაკო მასალა არასდროს გამოელევა.

...დაიწყეს ოჯახით, სასლ-კარით. მერე მოედგნენ მთასა და ბარს. გადალახეს ზღვები, ოკეანეები. მიმოიხილეს კონტინენტები, შეიჭრნენ პოლიტიკაში, ფილოსოფიაში, მეცნიერებაში, დასძლიეს დედამიწის მიზიდულობა, გაიჭრნენ კოსმოსში, დაეშვნენ მთვარეზე და როდესაც ისევ სასაუზმეში დაბრუნდნენ, ყოფილი თანამშრომლის გამჭრიახობით მოხიბლულმა ყოფილმა მმართველმა შეაქო იგი:

— არ მეგონა, თუ ასეთი ჭკვიანი და განსწავლული კაცი იყავი, მე სრულიად საწინააღმდეგო წარმოდგენის ვიყავი შენზე!..

— ეს იმით აიხსნება, ბატონო, — გაუნუმარტა ყოფილმა თანამშრომელმა, — რომ მაშინ თქვენ მაღალ საკამზე შესკუპებული ბრძანდებოდით და იქიდან დამცქეროდით. ხოლო შემოდან, როგორც მოგესხენებათ, ყოველივე ის, რაც ქვემოთ არის მოქცეული, მეტწილად ერთ განზომილებაში მოჩანს. ამიტომ, ბუნებრივია, ამ პოზიციიდან გა-

გიჭირდებოდით სწორი წარმოდგენა შეგქმნოდით დაქვემდებარებული პირის ნამდვილ ფორმასა და შინაარსზე...

— ჭეშმარიტად მეცნიერული განსაზღვრებაა! — დაეთანხმა შეზარხოშებული ყოფილი მმართველი, — ერთი ეს მითხარი, მეგობარო, წინათ რას ფიქრობდი ჩემზე და როგორი შეხედულებისა ხარ ამჟამად?!..

— გულწრფელობისათვის ნუ დამძრახავთ! — შეჰკადრა ყოფილმა ყოფილს, — იმ დროს, როდესაც თქვენ ზემოდან დამყურებდით, მე ქვემოდან გიჭვრეტდით და მხოლოდ თქვენი მოღუბლი ფუნსაციუმელების ლანჩებს ვხედავდი, რომლებიც, ჩემი შეზღუდული წარმოდგენით, ყოველთვის გასრესით მე-ბუქრებოდნენ, ამიტომ სულ იმაზე ვფიქრობდი, როგორ ამეცდინა თავიდან ეს საშიშროება... ცხადია, ასეთ ვითარებაში, დრო აღარ მრჩებოდა დავფიქრებულიყავი თქვენს გონებრივ ღირსებებზე. თანაც ბრმად მწამდა, რომ უფროსებად მხოლოდ ჭკვიანსა და ღირსეულ ადამიანებს ნიშნავენ... ახლა კი პირად შე დავრწმუნდი, რომ არცთუ ისეთი სულელი ბრძანებულხარო!

— ე, ეხ! უბედურება იმაშია, — ფილოსოფიურად ამოიხრა ყოფილმა მმართველმა, რომელიც ოცდაათიან წლებში გამოშვებული იაფი კედლის საათის ქანქარასავით ირხეოდა, — ჩვენ ყველაფერს მაშინ აღვიქვამთ ხოლმე სწორად, როდესაც ამას არავითარი პრაქტიკული მნიშვნელობა აღარ გააჩნია... გულახდილად უნდა გითხრა, ახლა ძალიან ვნანობ, ჩემი ცვაზანი ცოლისძმის გულისთვის რომ სააქნისო ასაკის მიღწევამდე მოგიცილე თავიდან, — ვამოუტყდა ყოფილი მმართველი თანამოსუფრეს.

— ნუ დაიდარდებთ, ბატონო! — დაამშვიდა იგი ყოფილმა თანამშრომელმა. — არც მე დავრჩით ვალში!... — როგორ?! —

— როგორ და, მმართველის თანამდებობიდან თქვენს ჩამოყენებაში მეც მიმიძღვის გარკვეული წვლილი, — მოკრძალებით იკისრა გულაჩუყებულმა ყოფილმა თანამშრომელმა.

— შენი ოჯახი ააშენა ღმერთმა! — დაიგმინა ყოფილმა მმართველმა, რომელმაც თანამდებობის დაკარგვა მშობელი დედის დაკარგვაზე უფრო მეტად განიცადა, — იქ რომ დავრჩენილიყავი, დღესაც არ მიქნებოდა დაცული დისკრეტაცია... ბრძნულად უთქვამთ ჩვენს წინაპრებს, ზოგი ჭირი მარგებელიაო.

— ზოგი სარგებელი კი ჭირიანი! — დაუმატა ყოფილმა თანამშრომელმა. — ჩემი თავიდან მოცილება რომ არ დავეჩქარებიათ და საკუთარი ცოლისძმის მოწყობა, ალბათ, კიდევ კარგა ხანს მოგვიწევდა ერთად მოღვაწეობა...

— რაც მოხდა, მოხდა! ძველს ნულარ მოვიგონებთ! — თქვა გულდათუთქულმა „მმართველმა“, — მთავარი მანინც ადამიანობაა! — მწარედ დაასკვნა მან.

— მაშ, გაუმარჯოს ადამიანობას! — შეაგება სადღეგრძელო ყოფილმა თანამშრომელმა.

ყოფილებმა ჭიქები დასცალეს, ერთმანეთი გადაჰკოცნეს და, ხელიხელჩაკიდებულნი, ბარბაციტ გამოვიდნენ სასაუზმეიდან...

მათ დანახვაზე იქვე მიმავალმა სანტიმენტალურად განწყობილმა შინაბერა მანდილოსანმა თავისთვის ჩაილაპარაკა: ძველი მეგობრობა არასდროს იქნებებაო.

გივი გვიგოლია

ჩემს ოჯახში აურზაურია. მისი მიზეზი სრულიად უბრალო გახლავთ: რამდენიმე თვეში ვამთავრებ საშუალო სკოლას და „ჩემი მომავლის ბედი უნდა გადაწყვიტოს...“ ჩემი ვალია, მოვეუსმინო და უსიტყვოდ დავეთანხმო ყველა იმ გადაწყვეტილებას, რასაც ჩვენი ოჯახის სამეული — ბებია, დედა და მამა დაადგენს.

ბებია თავისებური ქალია: თუ სახლში ვინმე ავად გახდა, იგი ხედავს, რომ ექიმი ყველა მოსვლისას ფულს იღებს. მას მაშინვე ექიმის პროფესია მოსწონს და გაუთავებლად ჩამჩიჩინებს: ექიმი გამოდიო. მაგრამ, საკმარისია, ბებიამ რომელიმე საგამომძიებლო ორგანოს მუშაზე გაიგოს — კაცის გათავისუფლებისათვის დიდი თანხა აიღო, რომ მაშინვე იურისტი ვხდები...

ბებია არც მშენებელ ინჟინერზე ამბობს უარს. სჯერა, რომ თუ მშენებელი ინჟინერი გამოვალ, ჩემს მიერ აშენებული ყველა ბინა ჩემი საკუთრება იქნება.

ჩემს მომავალზე დედა სხვაანაირად ზრუნავს: კვირა არ გავა, რომ ჩვენს სახლში ფიზიკულტურის მასწავლებლისათვის ვახშამი არ მოეწყოს...

— ცხოვრება ახლა სპორტშია. ღრრება მათთვის არის, ქვეყანას ეგენი უვლიან, ინსტიტუტში უგამოცდოდ ეწყობიან, ამთავრებენ და თუ სადმე შემოსავლიანი ადგილია, მაგათია!

სადღეგრძელო იმით მთავრდება, რომ მე თბილისის „ღინამოს“ ფეხბურთელთა ან კალათბურთელთა გუნდის წევრი ვხდები.

დედას სიხარულისაგან ცრემლები ცვივა, მამას მაგიდაზე ძინავს, ბებიას კი ხელეები ალუპყრია და ღმერთს ევედრება: ღმერთო, გვიცოცხლე კეთილი ადამიანებიო.

მასწავლებელი წასვლის წინ მიბარებს: ხვალ მომავლენ, პირველთანრიგოსნის საბუთი უნდა მოგცეო.

მეორე დღეს ან დირექტორია ავად, ან სპორტული კავშირის თავმჯდომარეა დიდი ხნით მიეღინებაში წასული.

დედას მოწოდებას მამა იზიარებს, მაგრამ ეს იმას არ ნიშნავს, რომ მას საკუთარი აზრი არ ჰქონდეს ცხოვრებაზე. ძა-

ლიან აინტერესებს, რომ მანქანათმშენებლობის ფაქტორი დავემთავრო. მისი აზრით, ამ სპეციალობით ადვილად აგტონის-პექტიაში მოხვედრა.

გარდა ზემოაღნიშნულისა, კიდევ ერთი უბედურება მჭირს: შეყვარებული ვარ. ამის გამო ჩვენს სახლში ყოველ საღამოს სასამართლო ინიშნება. მე ბრალდებული ვარ:

— ქვეყანა აირ-ღაირია, — იწყებს ბებია, — ქალმა ქალობა დაკარგა და კაცმა — კაცობა. სულ ამ საზღვარგარეთული ფილმებისა და ტელევიზიის ბრალია. ამათ წაგვიხდინეს ახალგაზრდობა. ეს რომ ასე არ იყოს, რა დროს ამის სიყვარული! ამ ოხრებმა აკვანშივე დარყვენეს ახალგაზრდობა...

თვითონ ბებია 14 წლისა გათხოვილა და ჩემს ასაკში სამი შვილი ჰყოლია.

— დღეს რა დააშავა? — ეკითხება მამა ბებიას.
— ცოტა იმეცადინა, გამოიპრანჭა და იმ ოხერთან წავიდა.
— მართალია ბებია? — მეკითხება დედა.

მე ფეხზე ვდგები და გამოცდილი ბრალდებულივით ვბასუხობ: ღიას, მართალია მეორე საკითხში. გამოვიპრანჭე და ისთან წავიდი. რაც შეეხება იმეცადინეობას, დიდხანს ვიმეცადინე.

— რა ვინდოდა ისთან? — მეკითხება მამა.
— ლექსი დავუწერე და წავუკითხე.

— ამას ლაპარაკობ ჩემთან ასე უსირცხვილოდ და თავზე-ხელალებულად? — ტონს უწევს მამა.

— მე სასირცხვილოს არაფერს ვაკეთებ!
მამა მაგიდაზე რაღაცას ხელს ავლებს...“ ოხ, შენო“, მეუბნება და ჩემზე იწყებს. — არ დაგინახო მაგ მშვირების ოჯახში!

— ნამდვილად იას დედამ ჯაღო აქამა, — ლოყებს იხოკავს ბებია და მკითხავთან მიდის...

მე არ ვიცი, რას ეუბნება ბებიას მკითხავი, მაგრამ ის კი ვიცი, რომ ჩვენი სახლის წინ, ერთ მშვენიერ დღეს, სასწრაფო დახმარების მანქანა გაჩერდება, როცა სახლში გაიგებენ, რომ მე და ია თეატრალურ ინსტიტუტში წავედით გამოცდების ჩასაბარებლად.

მიხეილ ზაფთოზილი

ნ.ბ. ზ. ლომიძისა

პ რ ჩ ე ვ ე ნ ი

დაწესებულების ხელმძღვანელს ვაკანტურ თანამდებობაზე ორი კანდიდატურა შესთავაზეს.

— ზედმიწევნით შრომისმოყვარეა, — უთხრეს პირველზე, — ერთ წუთს ვერ ნახავთ უქმადმყოფს; დროს ყოველთვის რაციონალურად იყენებს.

— ბრწყინვალე ორგანიზატორია, დავალება ყოველთვის გულთან მიაქვს და მთელ თავის შესაძლებლობებს აქსოვს მის შესრულებას.

— თათბირებზე და კრებებზე ყოველთვის კონკრეტული, საქმიანი წინადადებებით გამოდის.

— ამასთან, პრინციპული და შუუბოვარია — ავტორიტეტებს მონურად არ ემორჩილება, არავის და არაფრის წინაშე არ დაიხვეს უკან, თუკი ეს შეეხება დაწესებულების, კოლექტივის ინტერესებს.

— უმწიკვლო და გულწრფელია, ამხანაგებისა და თანამშრომლებისადმი ყურადღებიანი, გულისხმიერი და ტაქტიანი.

— საქმე მაინც და მაინც არ იზიდავს, — დაუხასიათეს მეორე, — შეუძლია, მთელი დღე ისე დააღამოს, რომ თითზე გადასახვევი არაფერი შექმნას.

— სამაგიეროდ თავი შესანიშნავად უჭირავს, სხვებზე უფროსობს და თავის წილ საქმესაც თანამშრომლებს აკეთებინებს.

— საკუთარი აზრი არ გააჩნია. რაც შეეხება უფროსებს, მათ შეხედულებებს ყოველთვის იზიარებს და საჭიროების შემთხვევაში კიდევაც მლიქვნელობს.

— ამპარტავანია, თანამშრომლებთან ურთიერთობაში უხეში და არაკომლევიალური.

— უყვარს ძმაცობა და დროსტარება. გაშლილ სუფრასთან გულდიაა, მღერის, ცეკვავს, ხუმრობს.

დაწესებულების ხელმძღვანელმა არჩევანი მეორე კანდიდატურაზე შეაჩერა. — პრაქტიკული კაცი ჩანს, — გაიფიქრა მან, — ყოველ შემთხვევაში საქმისთვის ასე აჯობებს!

ოთარ ხუციშვილი

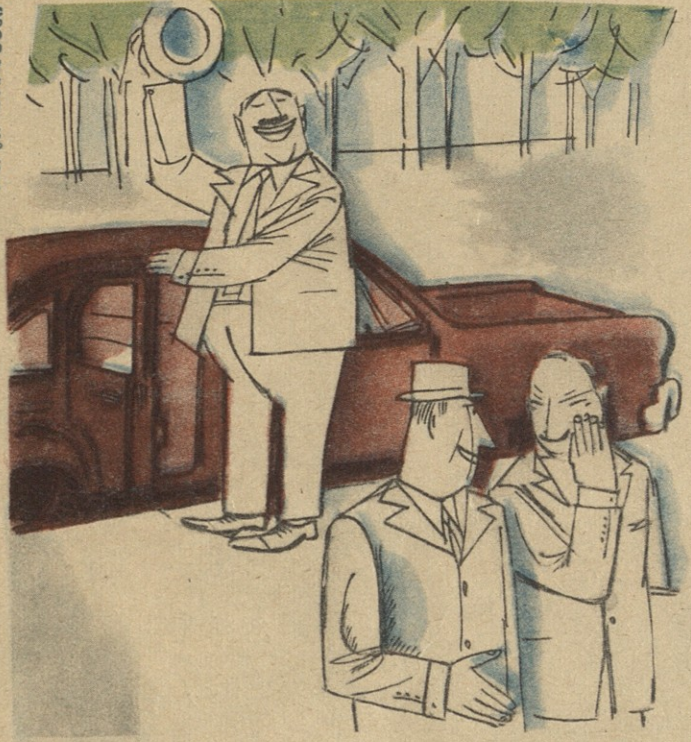

— არ გაგიკვირდეთ, ქალბატონო! ნამდვილი ქორი გავიფრინდა, ეს ქორვაპარი ღროვებით გვათხოვა მილიციაო.

1-71

— სამსახურში რომ იპარავ, სუფრაზე ვერ ისწავლე ღვინის მოპარვა?

— რა მონაცემებით დააწინაურეს კირილე? განათლება მაგას არა აქვს და სპეციალობა არ უპარბა!
— სალაში იცის პარბი.

საკონკურსო მასალებიდან

მ ი ნ ი ა ტ უ რ ა

ავტობუსში საუბრობენ მანდილოსნები:

— პირდაპირ აუტანელია, ჩემო ოფელია! ეს გული რომ შემტკივია, იმიტომ ვამბობ...

— ვი პრავი, კარმენ! ნამდვილად რომ აუტანელია! მერე და, როგორ მეტყველებენ? კახელი კახურად უქცევს, იმერელი — იმერულად. პრედსტავლიაემ? ზოგი გადმაიტანეს იძახის, ზოგი წივედის... არა რცხვენიათ მაინც?!

— პარდონ! სხვა რომ არა იყოს რა, გენაცვალე, ბავშვები ვაფუჭდებიან, თუ ასე ტეტიური ლაპარაკი ხშირად გაიგონეს.

— კანეჩნო, კანეჩნო! თუმცა ჩვენ რა უნდა გაგვიფუჭდეს, რაც არა გვყავს, მაგრამ სხვებისთვისაც ნეპრიატნოსტ.

— იცი რა, მილოჩკა? სწორედ ამ დიალექტებით ირყვება ენა... ქართულს გვიმახინჯებენ!

— დაა, დაა, სწორედ ეს მიკლავს გულს. მერე და, რა მშვენიერი ენა გვაქვს, რა შესანიშნავი, რა მდიდარი!

ბაბაბულებული ჭიჭიკო სვანაძე

ჩვენს რაიონში არც ერთი წვეულება არ გაიმართებოდა, რომ ჭიჭიკო სვანაძეკარაძე თამადად არ მიეწვიათ.

ის იყო ნამდვილი თამადა (ამ სიტყვის ფართო მასშტაბით.) თამადა-დიქტატორი, მრისხანე მბრძანებელი, რომლის სიტყვა კანონია!

ჩაუდგებოდა თუ არა სუფრას სათავეში, მაშინვე აირჩევდა რამდენიმე თანაშემწეს. მათ თვალ-ყური უნდა ედევნებინათ სტუმრებისათვის. თუ რომელიმე სტუმართაგანი სადღეგრძელოს არ შესვამდა, თანაშემწეს სასწრაფოდ უნდა მოესხენებინა თამადისათვის.

— ჩაასხით საყელოში ერთი ჩაის ჭიქა ღვინო, ხოლო მეორე ჭიქა შეასხით ცხვირ-პირში! — ბრძანებდა ჭიჭიკო სვანაძეკარაძე.

— არის შევასხა ცხვირ-პირში! — უპატაკებდა თანაშემწე.

25 წელი თამადობდა ჭიჭიკო სუფრას. მისი ხელმძღვანელობით ჩატარებული ქიფ-წვეულება ბრძოლის ველს მოგაგონებდათ.

გასულ წელს ჩვენს უბანში მცხოვრებმა პორფილემ ჭულუხიძემ ცოლი შეირთო. ქორწილში დიდძალი ნაცნობ-მეგობრები მოიწვია. იქვე გაჩნდა მრისხანე თამადა ჭიჭიკო სვანაძეკარაძე...

— უჰ, როგორ გამახარე, ძვირფასო ჭიჭიკო! — შეეგება მას მასპინძელი. — აბა, შენ იცი, როგორ უხელმძღვანელებ დღევანდელ ზეიმს!

— არხეინად იყავით, — დააიბედა ჭიჭიკომ, — ღვინოში ისე ვაჭყუმპალავებ ყველას, როგორც შავ ზღვაში.

გაიშალა სუფრა.

ჭიჭიკო სვანაძეკარაძე წარმოთქვამდა მგზნებარე სადღეგრძელოებს.

ორმოცდაათი სტუმრიდან მხოლოდ ორ-სამ კაცს ჩაასხეს ღვინო საყელოში, ხოლო ერთს პირდაპირ ცხვირ-პირში შეასხეს. ამის შედეგად დამყარდა მკაცრი დისციპლინა, ვერავინ ბედავდა ღვინის დაღვევაზე უარის თქმას. სვამდნენ ჩაის ჭიქებით, ყანწებით, ლამპის შუშებით, ქოთნებით...

თამადა ბრძანებდა, მრისხანებდა, იმუქრებოდა...

— ამ ქოთნით კიდევ და კიდევ გაუმარჯოს ნეფე-დედოფალს!.. ვინც ბოლომდე არ გამოცლის, შეასხით ცხვირ-პირში! — ყვიროდა თამადა-დიქტატორი. როცა თამადამ მორიგი სადღეგრძელო წარმოთქვა, უცებ...

თხლამ! და ცხვირ-პირში მძლავრად შეეჯახა ყინვასავით ცივი რაღაც სითხე. თამადამ კარგა ხანს თვალი ვერ გაახილა, მოულოდნელობისაგან დარეტიანებული იდგა. უღვაშებიდან, წარბებიდან, ნიკაპიდან წვეთ-წვეთად ჩამოსდიოდა მყრალი სითხე... როცა თვალის გახელა შესძლო, უცტრად...

თხლამ!.. და უფრო მძლავრად გამოსროლილი მყრალი სითხე კვლავ ცხვირ-პირში შეესხა.

აუტყდა ცხვირის ცემინება. კვლავ დარეტიანდა და ცხვირის ცემინებით დაჯდა (ბოდიში, კი არ დაჯდა, ვიღაცამ სკამი გამოაცალა და თავმომწონე თამადა იატაკზე დაეხეთქა).

შეთქმულემა ისე კარგად ჰქონდათ გააზრებულ ახალგაზრდებს, რომ ვერავინ შენიშნა, რომელი კუთხიდან შეასხეს ჭიჭიკო სვანაძეკარაძეს მყრალი სითხე ცხვირ-პირში, ან როგორ გამოაცალეს სკამი (როგორც გამოირკვა, ის მყრალი სითხე დამპალი ძმარი ყოფილა).

შეთქმულების ერთ-ერთი მონაწილე ახალგაზრდა განზრახ ყვიროდა: „ქა, როგორ შეიძლება! რას ჰგავს ეს! ცოდვია თამადა! მგონი, მოკვდა! არიქა, ვუშველოთ! წყალი, წყალი!“ — თან თავზე მყრალ სითხეს, ე. ი. ძმარს ასხამდა იატაკზე გაშხლართულ თამადას.

როგორც იქნა, წამობობდა გაპამპულეებული ჭიჭიკო სვანაძეკარაძე, წელში ოთხადმოკაკული, თავით შეეჯახა კარებს, დაგორდა კიბეზე და ბარბაცით გავარდა ქუჩაში...

მას აქეთ მთელი ერთი წელი გავიდა, მაგრამ დამპალი ძმარის სუნი ახლაც ცხვირ-პირიდან ამოსდის.

სამუდამოდ დაანება თავი თამადობას, ან ვინდა მიიწვევდა ასე გაპამპულეებულ და თავლაფდასხმულს. მთელმა რაიონმა იცოდა მისი გაცუცურაკების ამბავი. იცინოდნენ და ხარხარებდნენ...

მას შემდეგ ჩვენს რაიონში ქორწილი ან სხვა რომელიმე ხასიათის წვეულება ტარდება კულტურულად, დარბაისლურად, როგორც ეს შეეფერება ნამდვილ ქართულ სუფრას.

ჭიჭიკოს კი გვარი შეუცვალეს — სვანაძეკარაძის მაგივრად მყრალძმარაძე შეარქვეს...

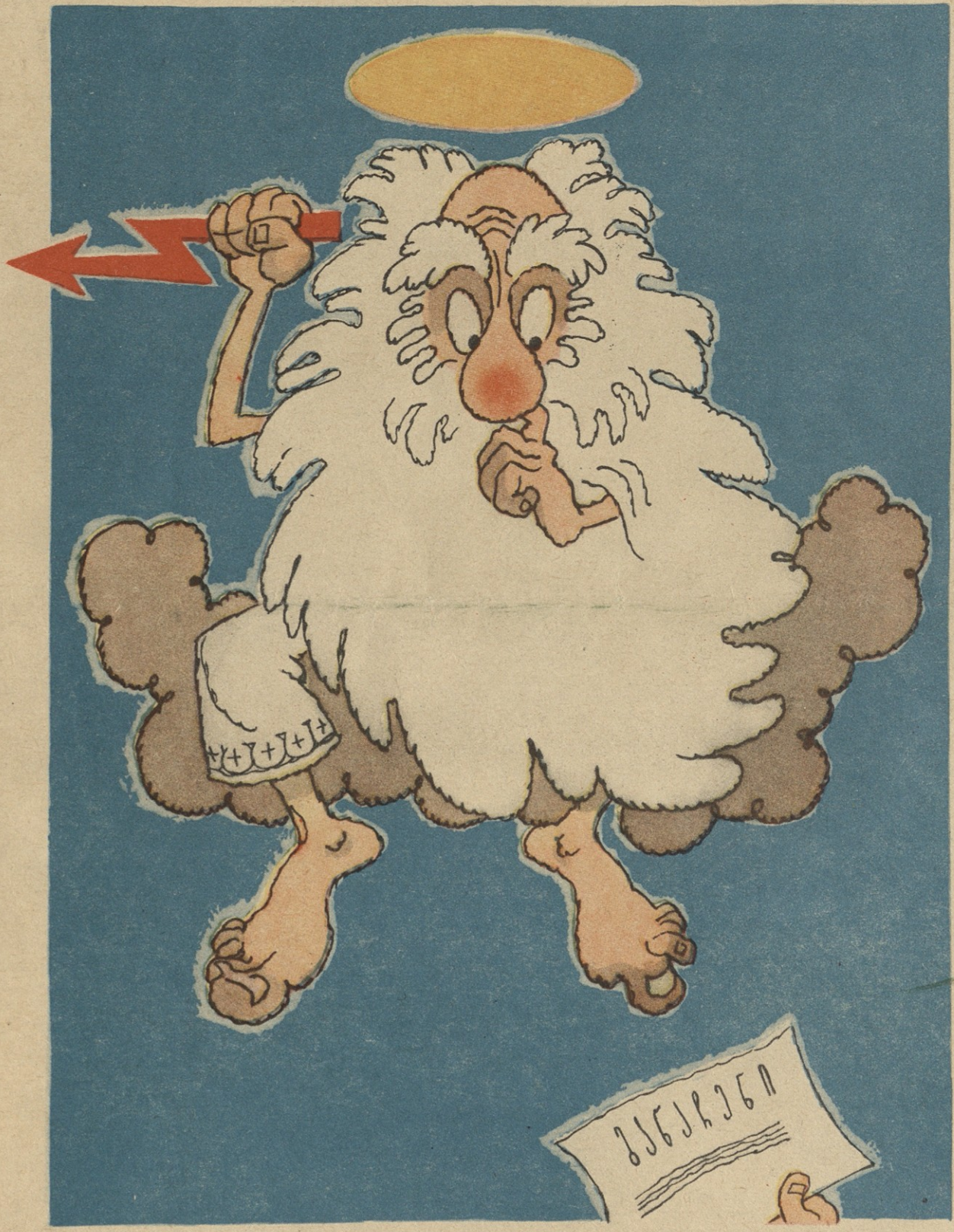
1971

ნიანჯოს უნივერსიტეტი

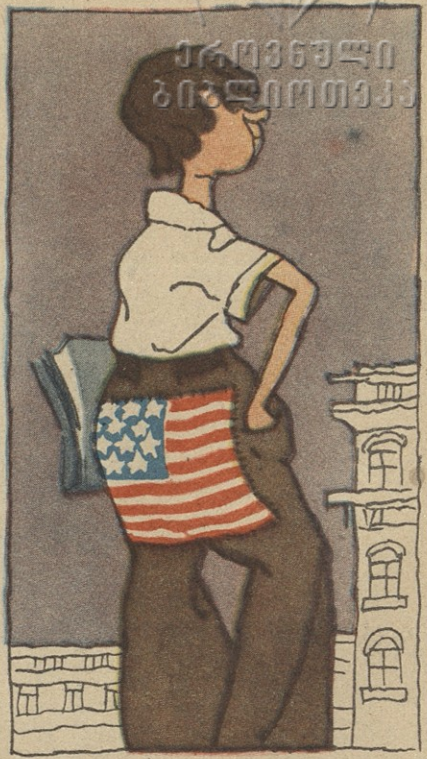
საერთაშორისო ფაკულტეტი

ნ.ბ. ლომიძისა

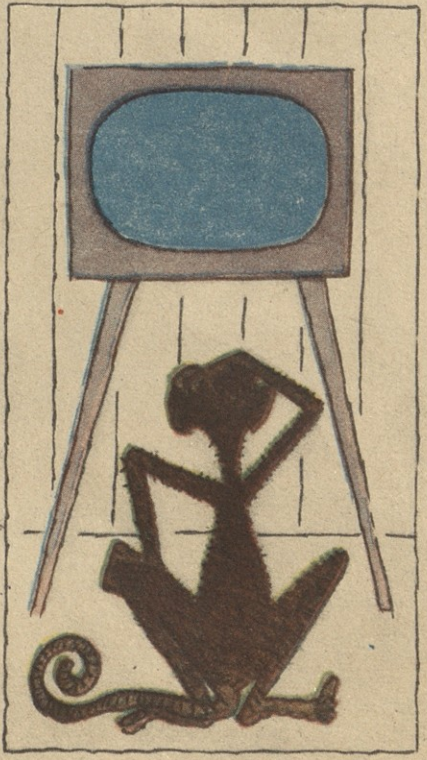
მალბარნის ფინიქსის (აშშ) მცხოვრებმა მისის ბეტი პენტროუსმა ადგილობრივ სასამართლოში უჩივლა ღმერთს, მეხით სახლი გადამიწვაო.
სასამართლომ მამაუფალი დამნაშავედ სცნო და მომჩივნის სასარგებლოდ 100 ათასი დოლარის გადახდა დააკისრა. გაკვირვებული რეპორტიორების შეკითხვაზე, თუ როგორ შეძლებდნენ ღმერთისაგან ფულის მიღებას, მოსამართლემ უპასუხა: სულ ადვილად, — ჩვენ ამ თანხას გადავხდევინებთ ფინიქსის ეკლესიის ხელისუფალთ, რომლებიც გაიძახიან, რომ ჩვენ ვართ მამაზეციერის მოციქულები ამ ცოდვილ მიწაზე.

სენტ-ლუისში (აშშ) მოსწავლე თომას ტოდროვიჩმა შარვლის უკანა ნაწილზე ამერიკის სახელმწიფო დროშა დაიკრა და სკოლაში გამოცხადდა. როცა მასწავლებელმა თხოვა, დროშა მოერღვია, თომასმა განუცხადა: არავის მივცემ ნებას, ჩემი მოქალაქეობრივი უფლებები შელახოს და როგორც მომესურვება, ისე გამოვეწყობიო.

კალბარნის (კანადა) ზოობარკში მაიმუნებს გალიაში ტელევიზორი დაუდგეს. უნდა გენახათ მაიმუნების გატაცება, როდესაც კოვბოურ ფილმებს აჩვენებდნენ... მათ სიხარულს საზღვარი აღარ ჰქონდა.

КОНТРОЛЬНЫЕ ЭКЗЕМПЛЯРЫ